

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Nitkou ve věci

žalobce: **Y. M. C.**, narozený X
státní příslušnost Kubánská republika
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. OAM-1569/ZA-ZA12-P09-2023

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 19. 1. 2024 k Městskému soudu v Praze a následně postoupenou zdejšímu soudu, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zastaveno řízení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žaloba

2. Žalobce konstatuje, že žalovaný se měl jeho žádostí zabývat věcně, neboť oproti předchozímu řízení, ve kterém jej zastupoval jeho otec jako jeho zákonný zástupce, kdy nemohl uvést sám všechny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Jedná se tedy fakticky o první vyjádření žalobce ve věci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce zdůraznil, že oproti první žádosti žalobce nově uvedl i důvody pro udělení humanitárního azylu pro jeho neochotu žít v komunistickém režimu. Jedná se tedy o důvody lidskoprávní a politické, nikoli toliko ekonomické.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Dle žalovaného žalobce uvedl jako důvod podání opakované žádosti zejména snahu legalizovat si pobyt v ČR, kde podle něj žije jeho tatínek a tři sestry, dále obecný nesouhlas s komunistickou ideologií na Kubě a také obavu, že v případě návratu do vlasti by měl po dlouhodobém pobytu v zahraničí problémy. Co se týče těchto zmíněných důvodů pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, žalovaný uvedl, že těmito žalobcem tvrzenými důvody se již zabýval v předchozím správním řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, neshledal žádné důvody pro udělení mu mezinárodní ochrany a jeho závěr byl následně potvrzen i Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem. Jmenovaný přitom v této souvislosti neuvedl naprosto žádné nové konkrétní skutečnosti nebo informace, které by na hodnocení správního orgánu v rámci jeho předchozího rozhodnutí mohly cokoliv změnit, a správní orgán tak nemá naprosto žádný důvod se tvrzenými důvody opětovně meritorně zabývat. Správní orgán si ještě dovoluje poukázat na skutečnost, že žalobce si v lednu roku 2023 vyřídil nový oficiální cestovní doklad kubánské republiky, platný až do ledna roku 2029, který mu byl zjevně bez jakýchkoliv problémů vydán, takže není jakýkoliv důvod se domnívat, že by mu v případě návratu do vlasti mělo cokoliv hrozit.

Obsah správního spisu

4. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 11. 2023.
5. Dne 24. 11. 2023 ke své žádosti uvedl, že je kubánský státní příslušník, není členem politické strany či politické skupiny, je svobodný, bezdětný, zdravý a ze své vlasti vycestoval v prosince 2017, kdy letěl před Helsinky do Prahy. Mezi důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu zařadil to, že se bojí návahu na Kubu, protože je v ČR už pět let a věří, že při návratu by měl velký problém. Navíc zde má tři sestry a tatínka, má v plánu přijet i babička ze Španělska. Na Kubě už mu nic nezbylo. Nelíbí se mu komunistická ideologie a štítí se návratu na Kubu.
6. Součástí spisového materiálu je též předchozí rozhodnutí o mezinárodní ochraně ze dne 4. 9. 2020, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-P06-R2-2018, jímž žalobci nebyla neudělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění plyne, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu žalobce na území ČR, snaha zajistit si zde lepší budoucnost a špatná ekonomická situace na Kubě. Při posouzení žádosti vycházel zejména z výpovědi žalobce, z výpovědi jeho otce a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě, které jsou uvedeny výše. Neshledal důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a písm. b) a § 13 zákona o azylu, nezjistil ani důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany vyšel ze stejných podkladů, jako v

případě azylu, poukázal na to, že žalobce se s těmito materiály seznámil, nechtěl se k nim však vyjádřit ani navrhnout jejich doplnění. Nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, přihlédl k tomu, že jediným důvodem vycestování byla návštěva otce v ČR, až během ní se žalobce rozhodl v ČR zůstat, ve vlasti nebyl z ničeho obviněn, ani trestně stíhán, neměl žádné konkrétní problémy s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami, svou vlast opustil zcela legálně, na základě vlastního cestovního dokladu a českého víza, přes oficiální hraniční přechod, aniž mu by někdo činil problémy. V této souvislosti žalovaný shledal, že s ohledem na bezproblémový předchozí život na Kubě, legálnost vycestování a absenci trestního stíhání, se nelze domnívat, že by žalobce měl při návratu do vlasti čelit jakýmkoli vážným problémům, tím méně v rovině mučení a nelidského či ponižujícího zacházení, poukázal též na to, že v zemi původu žije matka žalobce, prarodiče a další příbuzní, u kterých má potřebné rodinné zázemí a kteří mu jako doposud mohou zabezpečovat všechny jeho potřeby. Zabýval se též objektivními možnostmi občanů Kubu opouštět domovský stát a zase se tam navracet, obstaral si příslušné migrační předpisy a zkoumal reálné důsledky případného návratu občanů Kubu zpět do vlasti. Poukázal na výraznou změnu kubánské migrační politiky po novelizaci migračního zákona z roku 2012, která rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí, a na konkrétní opatření související s migrací. Shledal, že kubánské zastupitelské úřady jsou schopny vydat cestovní pas i osobě, která ho v zahraničí pozbyla nebo již ztratil platnost, a to i v případě, že tato osoba nebyla dříve registrována u příslušného zastupitelského úřadu, MZV ČR neeviduje žádný případ postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti, nejsou informace o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci těchto osob ze strany státních orgánů, ani k jejich systematickému sledování v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Podle ZÚ Havana kubánské úřady v drtivé většině nesledují soustavně osoby, které se vracejí po dlouhodobém pobytu v zahraničí, a pokud tyto osoby neporušily ustanovení migračního zákona, nemá jejich pobyt v zahraničí na jejich další život na Kubě negativní vliv, takové osoby nemají problém s reintegrací a zpravidla nejsou omezovány v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému a na trh práce. S ohledem na výše uvedené neshledal objektivní překážky v návratu žalobce do domovského státu, ani že by byl v případě návratu ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Hodnotil též případný rozpor vycestování žalobce s mezinárodními závazky ČR, avšak shledal, že rodinné vazby nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, vyšel z toho, že žalobce nežil se svým otcem cca 8 let, tedy téměř polovinu svého života, když otec za ním dle jeho tvrzení nebyl ani na návštěvě, jejich vazby nelze označit za natolik hluboké, aby případným odjezdem žalobce došlo k porušení mezinárodních závazků, žalobce má bezpochyby hlubší a intenzivnější vazby v domovském státě, kde žije jeho matka a další členové rodiny a kde žalobce dosud žil a měl zde zázemí. Žalobce ani neuvedl žádné závažné skutečnosti, kterým by měl v případě návratu do vlasti čelit.

7. Na základě výše uvedených podkladů žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž zastavil řízení o mezinárodní ochranu, neboť dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nepřipustná pro její opakování. V napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce neuvedl naprosto žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posuzování.

Posouzení věci krajským soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno ve smyslu § 24a odst. 1 zákona o azylu dne 4. 1. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. K tomu, aby se správní orgán mohl věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“* K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.

15. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
16. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Žalovaný se v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce do řízení o mezinárodní ochraně nevnesl žádné nové, azylově relevantní, důvody.
17. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, který po porovnání tvrzení žalobce z předchozího a současného řízení o udělení mezinárodní ochrany shledal, že se v určité části jedná o stejný okruh skutečností, tedy snahu o legalizaci pobytu na území ČR, neboť zde žije jeho otec a tři sestry.
18. Jediné tvrzení žalobce, které se může jevit jako novota, je jeho tvrzení o vnitřním odporu ke komunistickému režimu, jakož i tvrzení o subjektivní obavě z návratu na Kubu, přičemž obě tyto tvrzení zůstali toliko v obecné rovině, která neumožňuje učinit závěry o relevantnosti pro azylové řízení. Neboť obě tato tvrzení zůstaly v rovině pocitu žalobce, a nejsou doprovázeny žádnou relevantní změnou poměrů oproti předchozímu řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce nepopsal jakým konkrétním způsobem, by se jeho vnitřní výhrada vůči komunistickému režimu či obava z návratu do vlasti, měly reálně projevit v jakémkoli azylově relevantním důvodu.
19. Lze tedy shrnout, že žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil důvody, pro které opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany považoval za nepřijatelnou, když žalobce, jak shora popsáno, ve své žádosti neuvedl žádná nová azylově relevantní tvrzení.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. dubna 2024

Mgr. Petr Nitka, v. r.
samosoudce